

צומת גיבור

מראנה בנוסו

ירד עלינו גשם אדיר של הפגזה נוראית

"הטנק פוצץ הוצפה על דעת עצמו, לא חיכה לפקודה, וקרא לגוי' שלו לנסוע אחריי, שמעתי את הטנק נע וחשמלי עצבתי, רצתי לחול'ם והוא לא הגיע. בניסיון הדביע' הוא תנע, ובריסם התצפית של שישא אנשים, היינו מפוצצים באנשים עד למעלה. הצולחי לחגגבר על המארב האדום ועל המארב השני. במארב השלישי הטנק האחריו חסך פגיעה יורד הצורה. אמרתי לאנשים לקפוץ ולעלות על חולל'ם. כוונתה שרטנק מגן מפני המארב. לא ידעתי שהיה מארב ור-גדיי, וכשאנשים נפצו, המצרים פתחו באש. כשהיהתי את המארב, נמתו פקודתי לכלום לקפוץ לתעלה בצד הדרך, וגם אני קפצתי."

"הטפטי בוקה בכתף. הוא לא הספיק להוריד בגלל המרחק הקטן, אבל זה היה גוש מתכת עצום שלקח לי את הכתף. ראיתי שיש הרבה נפגעים. יכולתי ליהיאר ללילה בבור של פגז, אבל הייתי פצוע קשה ופחדתי לדום למוות. חולטתי לפיל בשבי. כבורתי את הורדות והמסכים, המתי ידיום ורצתי למרז הוחלקה של המצרים. הם העמידו את כל האנשים שהם הצליחו לתפוס. ורצחו חלק מאננו בים קר. זה היה מחזה מוזיוע."

"גורר אותי לפורט סעדי. הייתי בשבי מוחש העבירו אותי לפורט סעדי. הייתי בשבי מוחש וחצי. התעללו בי קשות. הייתי מבויר לחולטיו וכל תוכני הייתה עם עיניים סגורות. הידיים שורות, כאבי תופת, קור אימים, מוון מועט, מקרות ויכס ליליה. עינינו נמכות רצח היו ברבים שבסגורה."

כך השתנתי

"חולק העציתי ביותר היה ההתגברות של מערכת הביטחון למי שחור מהשבי. לידעתי, הקירפו שלא נחזה. אך אחד מאתנו לא יצא שלם. לכל אחד יש סיפור. אני בסורי, אבל לא כמו אותו גרנו חול שבכנס למרז צדפה, והיא עוטפת אותו בפנינה הנקודה השחורה נשארה, אבל זה שהיא עטופה בפנינה זה חולק היפה."

העיטור ואני

"מצד אחד היגשתי טוב כשקיבלתי את העיטור, ומצד שני לא בדיקו. הטנק התקן יכול היה לגמור את המארב בשני פגזים ואנשים היו נשארים בחיים. מפקר הטנק פשט נכנס לולבם, וטס דרומתי, השאיר אותנו. גם הוא קיבל עיטור. קיראנו לו בקשר והוא פשט הסתלק. אחרי תמישה-שישה קילומטרים הוא יצו קשר עם המג'י של וביקש אישור לחזור. או כבר היינו בשלבים של נפילה בשבי. העיטור זה רבר נעים בשביל הילדים, שירגישו טוב."

דוד אבודרם. "הפחד הגדול שלי היה מהאנשים שלנו, שמא לא יזהו אותי ויפתחו עליי באש"

כלום היה ברור שלא תגיע תגבורת".

כלום היה ברור שלא תגיע תגבורת. אותם להגנה. "לאחר שתעסק תתייצב, ניסיתי לתקוף לכיוון המוצב השלישי. תוך כדי הקדמות כל הזמן הטפתי מימין ומשמאל, ולא הבנתי איך. לא היינו מודעים אז לעובדה שהיו לחם אנצעים לראית לילה. לבסוף הבנתי שאין טעם להתקדם כי הם הניבו על כל צעד שעשיתי. חורתי למוצב. כל הלילה תקפו אותנו, וניסו לחצות עם סירות מכיוון מערב.

"הפעלתי סוללת תותחים שהייתה בבורפשת. הרפתי את המצרים. גם במקר המשיכו לתקוף. עד שלקראת הצהריים נגמרה לנו התמונה. עד אז אף מפקר לא הסכים לבוא לטלפון. היחידה שיריברתי אותה הייתה הקשרית, שלא מעט פעמים הייתה בוכה בקשר. הייתי טוס קרבות ותיק, וידעתי שעם מה שיש לי אני צריך להילחם ולא לבנות על כלום. היה ברור שלא תגיע תגבורת".

הנסיונה

"המטרה שלי במפקד הייתה לעמוד במשימה. הפקודה אמרה לחזות מעבר 24 שעות. בשתיים בצהריים מילאיתי את הפקודה. השלב הבא היה להציל את האנשים. התחמשת כמעט שאולה, לא הייתה תחלה להמשיך שהייה במקום. ידעתי שהשלב הבא זה רק שבת. ביקשתי אישור לעשות את מה שאני חשב לבסוף. הכוונה הייתה ביורה לגמרי, אבל בקשר לא היו לי קוריים לנסיגה.

"דוו' לי חול'ם, טנק אחד כשיר וטנק אחד בלי תחמושת. החלטתי להעלות את האנשים על הכלים. התוכנית הייתה לצאת עם הטנק הכשיר מקריבות, חולל'ם המלא באמצע, והטנק השני מאחורי, לפירוז דרך הביצות. להניע מול להצנתי.

לעוזב את הכלים וללכת ברגל למפקדת החטיבה.

השכפץ' שלו ולהתלבש רצתי, ומיד ירד עלינו גשם אדיר של הפגזה. המוחם שלנו, בניגוד למתחמים אחרים, היה נכון גם תחת הפגזה קרקעית וגם מתחתה. האניות בפרט סעד ופרט פואר. ההפגזה הייתה בודאית, והיות שהיילים לא היו מיומנים ולא יציתי שהם ייפגעו, אני לקחתי רד'ס ומאב הייתי לעמדות. ראיתי שני טנקים ושת' כיתות היי' מנסים לעלות עלינו.

"הצולחי לעצור טנק אחד. הפגזתי אותם והחיי' נפגעו והתחילו לסת, וגם הטנקיסטים קפצו מהטנקים. נפגעתי בזמן. הטנק השני עלה על מוקש. תקפו גם את המוצב הראשי, של המי'פ, אבל לא שמענו כלום מהכיוון שלהם. השעה הייתה כבר חמש וחצי, שעת דרומים. ארגבתי את המוצב שלי להגנה הקפית, והפגזתי את האש לאורקל א'.

"המצרים יור עלינו גם מכיוון אורקל ג', שכבר נכבש על-ידהם. עברתי בדילוגי קרב למוצב הראשי, מרחק של כ-300 מטר. הפחד הגדול שלי לא היה מהמצרים. אלא מהאנשים שלנו, שמא לא יזהו אותי ויפתחו עליי באש. ולכן ניסיתי לורץ עם פנס. הצולחי להרכס למוצב. כמעט כל האנשים

צילום: שי סקור

אבודרם. "הייתי בשבי כחודש וחצי. התעללו בי קשות"

ברירה ביום שישי, כי נחתה פקודה מהמג'ט. במוצב שלי היו שישה-שבעה אנשים, כשבכל המתום היו 44 איש, כולל טנקיסטים."

כך לחמתי

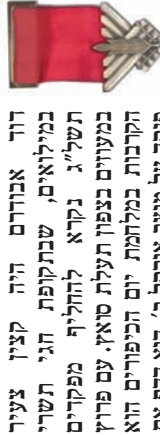
"אחרי התדריך לא היה הרבה מה לעשות. שבנתי על מור, עם ספרי לימוד. עד שבסביבות אחת ועשרים פתאום קיבלתי קריאה שהקרבוב עומדים להפגח מידית. במקר הספקתי לקחת מורב'ס את

הלמורים. לא נבלבלו לי את המוח במהש. "בראש השנה החלפתי את המי'פ בקנטרה. באתי ליומנים-שלושה הפגזה, כשהמצבים יצאו הכיתה, הפסתי את הפיקור, וכשהחזו והמטכתי לאורקל, הוצאתם הצפוני ביותר בתעלה. שם החליתי להשאיר את המסמך המאבא על החיילים שלו, ואני עצבתי לפקד על מוצב אורקל ב'.

"ביום שישי החזירו את המי'פ והיו צריכים להחזיר את הקצין שממונה על המוצב. אני אמרתי שאני כבר שם, ואני מנסה ומכיר את הגדרה הישב. הובלתי שם פתוחות צריים, ועשיתי בתעלה לא מעט פעולות בתקופת ההתשה. הכרתי אותה כמו את כף ידי שלי.

"בשבת בבוקר היה תדריך. אמרו שבצד השני רואים פוטות, ושלקראת השעה שש בערב עלולות להתפתח פעולות איבה. ראינו את הכוונות כבר לפני כן, ודיווחנו אחורה. יצאתי מנקודות הנחה שהו יהיה כמו במלחמת ההתשה. היה חשוב לי לארגן את המוצב. הרבה לא היה מה לארגן, כי דילקו אותנו גם בתחמושת וגם בכלי נשק. את הכוונות, כלי הנש' היעיל היחיד שהיה לנו, מסרתי בלתי

דוד אבודרם קיבל את עיטור העוז על שלחם בגבורה במעוזים עם כוחות ותחמושת דלים והחזיק מעמד 24 שעות

ההתקפה על המוצב עבר למוצב המרכזי שמפקדיו נדרגו, ארגן את הכוח מחדש והחזיק מעמד במשך 24 שעות תוך כדי לחימה רצופה. למורת קיבל אישר לפנות את האנשים. וברוך עלה על מארב ונפל בשבי. על מעשיו אלו הוענק לו עיטור העוז. אבודרם התגייס ב-66' לגרעין נחל, ושרת בגדוד 50 של הצנחנים. הוא עבר לסיירת רצא לפעולות תגמול מעבר לקו הגבול, והיה מפקד בגדוד 202. בשנת 72' השתחרר כמ"פ.

איך הכל התחיל

"בספטמבר 73' הייתי סטודנט, והייתי צריך לצאת למילואים. לחוליי מפקדים בקו העללה, ובסוכות להיות בבית. רצו לזמן אותי. כמועדי אחר, אבל אני עמיתי על כך. משום שהחישבו שלי היה שאם אני עושה את המילואים בתחילת שנת

מי האיש

סרן דוד אבודרם

קיבל את: עיטור העוז

מדת: מלחמת יום הכיפורים

הפקיד בזמן האירוע: מפקד מוצב

עיטור ביום: מנול עמדת פדויי שבי

במתנה / 28 נאפריל 2006

54

נמתנה